Posl.br. P-641/2023

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23
20000 Dubrovnik

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

PRESUDA

Općinski sud u Dubrovniku, po sutkinji toga suda Petroneli Jakobušić, u pravnoj stvari tužitelja BORIS ŠIMOVIĆ, OIB 13743325876, Uz Jadransku Cestu 40a, 20236 Mokošica zastupanog po punomoćniku Antun Missoni protiv tuženika Hrvatska Poštanska banka dioničko društvo, OIB 87939104217, Jurišićeva ulica 4, 10000 Zagreb zastupana po punomoćniku Šimi Petriću odvjetniku iz Zadra, radi isplate, nakon održane glavne i javne glavne rasprave zaključene dana 12. listopada 2026. godine, u prisutnosti punomoćnice tužitelja Anđele Pijević, odvjetničke vježbenice kod punomoćnika Antuna Missonija, odvjetnika u Dubrovniku i punomoćnika tuženika Šime Petrića, odvjetnika u Zadru, dana 27. listopada 2026.godine

presudio je

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe čl. 1. Ugovora o kreditu br. 311682, potvrđenog (solemniziranog) po Luciji Carić, javnom bilježniku u Dubrovniku, pod poslovnim brojem OU-917/06, dana 24. listopada 2006. godine, sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita i pravnog prednika tuženika, temeljem koje je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula), a koji glasi: „Kreditor će isplatiti Korisniku kredita iznos od 222.504,41 CHF (dvjestodvadesetdvijetisućepetstočetiri i 41/100) u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju devize Kreditora važećem na dan korištenja kredita (...)“

II. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe čl. 4.1. Ugovora o kreditu br. 311682, potvrđenog (solemniziranog) po Luciji Carić, javnom bilježniku u Dubrovniku, pod poslovnim brojem OU-917/06, dana 24. listopada 2006. godine, sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita i pravnog prednika tuženika, temeljem koje je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, a koji glasi: „4.1. Kamatna stopa je promjenjiva, vezana uz tromjesečni LIBOR za CHF (švicarski franak) uvećan za troškove pribavljanja sredstava i kamatne marže Banke (...)“

III. Prihvaća se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev od 15. rujna 2026. godine kojim se

nalaže se tuženiku da, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužitelju ukupan preplaćeni iznos od 13.341,67 EUR s osnova zateznih kamata na preplaćene iznose s osnova nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu o tzv. valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 15. rujna 2026. godine pa do isplate, a koje se obračunavaju po stopi koja se određuje, za razdoblje od 01. listopada 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, zatim za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena te za razdoblje od 01. siječnja 2024. godine do isplate, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.“)

IV. Odbija se tužbeni zahtjev od 15. rujna 2026. godine u toč. III. koji glasi:

"III. Nalaže se tuženiku da, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužitelju ukupan preplaćeni iznos od 31.634,91 EUR, s osnova ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 01. listopada 2015. godine pa do isplate, a koje se obračunavaju po stopi koja se određuje, za razdoblje od 01. listopada 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, zatim za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena te za razdoblje od 01. siječnja 2024. godine do isplate, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje

referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine."

V. Odbija se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev od 15. rujna 2026. godine za zatezne kamate koje teku na iznos od 13.341,67 EUR od 01. listopada 2015. godine 14. rujna 2026. godine.

VI. Nije osnovan tuženikov prigovor radi prebijanja za iznos od 1.118,79 eura (8.429,55 kuna).

riješio je

I Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev iz podneska tužitelja od 15. rujna 2026. godine.

II Nalaže se tuženiku, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka od 500,00 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, a koje se obračunavaju po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.“

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi u bitnome navodi je s pravnim prednikom tuženika VOLKSBANK d.d. – Zagreb, dana 24. listopada 2006 .g. godine sklopio Ugovor o kreditu br. 311682 koji je istog dana potvrđen pod brojem OU-917/06. od strane javnog bilježnika Lucije Carić iz Dubrovnika, a temeljem kojeg je tužitelju odobren kredit u iznosu od 222.504,41 CHF u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po kupovnom tečaju za devize pravnog prednika tuženika, važećem na dan korištenja kredita. Predmetnim Ugovorom o kreditu tužitelj se obvezao otplatiti iznos kredita na način i pod uvjetima utvrđenim predmetnim Ugovorom o kreditu, na rok od 20 godina. Čl. 1 predmetnog Ugovora o kreditu parnične stranke su ugovorile valutu obveze na način da su glavnicu odobrenog iznosa kredita obračunali prema valuti CHF, dok je čl. 4 toč. 1 Predmetnog Ugovora o kreditu, ugovorne stranke su ugovorile da je kamatna stopa promjenjiva, vezana uz tromjesečni LIBOR za CHF (švicarski franak) uvećan za troškove pribavljanja sredstava i kamatnu maržu

pravnog prednika tuženika. Aneksom br. 1 Ugovora o kreditu br. 311682 potvrđenog pod brojem OU 917/06 od strane javnog bilježnika Lucije Carić iz Dubrovnika dana 24. listopada 2006.g. koji aneks je potvrđen pod brojem OV-2117/16 od 15. ožujka 2016.g., tužitelj i pravni prednik tuženika su ugovorili konverziju kredita broj 311682 s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR. U predmetnom Ugovoru o kreditu tuženik je koristio ništetnu i nepoštenu ugovornu odredbu na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (čl. 1), a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora nije tužitelja, kao potrošača, u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Predmetni Ugovor o kreditu ne sadrži sve potrebne parametre bitne za donošenje valjane odluke o ugovaranju valutne klauzule uz koju je glavnica vezana za švicarski franak, pa je tuženik, koristeći navedene ugovorne odredbe, postupao jednostrano i nepošteno protivno načelu savjesnosti i poštenja u pravnom prometu. Predmetni Ugovor o kreditu ne sadrži precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope kao ni sve potrebne parametre bitne za donošenje valjane odluke o ugovaranju valutne klauzule uz koju je glavnica vezana za švicarski franak, pa je tuženik, koristeći navedene ugovorne odredbe, postupao jednostrano i nepošteno protivno načelu savjesnosti i poštenja u pravnom prometu. Tuženik nije pregovarao s tužiteljem o promjeni visine kamatne stope, čime su povrijeđena prava i interesi tužitelja kao potrošača, a s druge strane Ugovor o kreditu ne sadrži precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, niti su tužitelju na transparentan način bili objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma promjene kamatne stope kao i odnos s drugim odredbama Ugovora o kreditu, čime bi mu bilo omogućeno da na temelju jasnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje na njega proizlaze. Gore navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu, u skoro identičnim formulacijama spominju se i u kreditima svih vodećih banaka u Republici Hrvatskoj u razdoblju od 2003 2008.godine, te su postale predmetom ispitivanja sudova nakon što je, zbog velike svjetske krize i velikog rasta tečaja švicarskog franka, dovelo do znatnog rasta mjesečnih anuiteta korisnika kredita, zbog čega je mnogima bila ugrožena egzistencija. Upravo zbog navedenog Potrošač-Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača, pred Trgovačkim sudom u Zagrebu dana 4.travnja 2012.godine, je pokrenuo postupak radi zaštite kolektivnih interesa potrošača vezano za odredbe iz ugovora o kreditu sklopljenih između tuženih banaka (Zagrebačke banke d.d., Privredne banke Zagreb d.d., Erste&Steiermarkische bank d.d., Raiffeisenbank Austria d.d., Hypo Alpe-Adria banka d.d., OTP banka Hrvatska d.d., Societe Generale-Splitska banka d.d. i Sberbank d.d.) i potrošača uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima u razdoblju 2003.-2008. (ovisno o pojedinoj tuženoj banci), odnosno vezano za odredbe iz ugovora o kreditu sklopljenih između tuženih banaka i potrošača uz ugovorenu promjenljivu kamatnu stopu u razdoblju 2003-2008. (ovisno o pojedinoj tuženoj banci). Gore navedeni postupak se prethodno vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl.br.P 1401/2012 i u istom je dana 4.srpnja 2013.godine donesena prvostupanjska presuda kojom je načelno presuđeno da su ništetne i nepoštene odredbe u ugovorima o kreditima tuženih banaka koje se odnose na valutnu

klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, te je naloženo tuženicima da prekinu s postupanjem po istima, kao i da u roku od 60 (šezdeset) dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenljiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru o kreditu, kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti presuda, te je istodobno zabranjeno tuženim bankama takvo ili slično postupanje u buduće. Protiv prvostupanjske presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br.P-1401/2012 izjavljene su žalbe o kojima je Visoki trgovački sud u Zagrebu donio odluku dana 13.lipnja 2014.godine posl.br.Pž-7129/13. Drugostupanjskom odlukom preinačena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br.P-1401/12 od 4. srpnja 2013.godine, te su odbijene žalbe tuženih (banaka) i potvrđena prvostupanjska presuda u dijelu izreke kojom se utvrđuje da su tuženici (svaka banka u određeno vrijeme), a koje povrede traju i nadalje, povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koriste nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja odredba je ništetna. Također su odbijene žalbe tuženika (banaka) u dijelu izreke kojom se u potrošačkim ugovorima o kreditima tuženicima (bankama) nalaže prekinuti s korištenjem odredbi kojima je ugovorena redovna kamatna stopa, koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s njihovim jednostranim odlukama, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, i kojima im se zabranjuje takvo ili slično postupanje ubuduće. Protiv drugostupanjske odluke odnosno odluke Visokog trgovačkog suda u Zagrebu od 13.lipnja 2014.godine posl.br.Pž-7129/13 i tužitelj i tuženici su pravodobno izjavili revizije Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, koje su odbijene odlukom od 9.travnja 2015.godine broj: Revt 249/14-2, a iz čega proizlazi da je prvostupanjski sud prihvatio, a drugostupanjski potvrdio odluku u dijelu tužbenog zahtjeva tužitelja Potrošač, izrazivši pravno shvaćanje da ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu kojima su tužene banke u tim ugovorima ugovorile redovnu kamatnu stopu, a koja je tijekom trajanja ugovorenih kreditnih obveza promjenljiva u skladu sa jednostranim odlukama tuženika(banaka), su nepoštene odredbe kojima su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača, a posljedica čega je ništetnost takvih ugovornih odredbi. Zaključno, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je 14. lipnja 2018. donio presudu poslovni broj Pž-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula). Presudom i rješenjem Vrhovnog suda RH pod brojem Rev. 2221/18 od 3. rujna 2019.g., odbijena je, između ostalog, i revizija ovdje tuženika protiv drugostupanjske presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod brojem broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. u dijelu (toč. 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke) kojim je utvrđeno da su te banke u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe

ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 – dalje: ZZP/03) u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača. U obrazloženju citirane presude Vrhovnog suda RH prihvaća razloge iznesene u citiranoj drugostupanjskoj presudi Visokog trgovačkog suda RH, koji se odnose na nepoštenost i ništetnost ugovornih odredbi iz ugovora o kreditima koje su prvo-osmotužene banke kao trgovci u naznačenim razdobljima sklapale s korisnicima kredita kao potrošačima uz ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica bio švicarski franak, se, te na temelju odredbe čl. 396.a st. 1. ZPP-a umjesto posebnog obrazloženja upućuju na razloge iz drugostupanjske presude (stranica 47-66 obrazloženja) i objavljuje na internetskim stranicama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, temeljem odredbe čl. 396.a st. 2. ZPP-a. Sukladno odredbi čl.118 Zakona o zaštiti potrošača, budući je u navedenim presudama utvrđena povreda kolektivnih interesa potrošača-korisnika kredita od strane tuženika, obvezujuće su za naslovni sud i u predmetnom postupku, a glede utvrđenja korištenja ništetnih odredbi Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, promjenjiva kamatna stopa u skladu s jednostranom odlukom banke, i iznos naknade za prijevremeno vraćanje kredita sukladno Odluci o kamatama i naknada kreditora, iz razloga što predmetni Ugovor o kreditu ne sadrži precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope pa je tako tuženik, koristeći navedenu ugovornu odredbu, postupao jednostrano protivno odredbama čl. 96 i 97 Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g., dok s druge strane, zbog činjenice da nije tužitelja u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj navedene odredbe Ugovora. Slijedom gore navedenog tužitelj zahtijeva povrat više uplaćenih iznosa s osnova ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenljivoj kamatnoj stopi u ukupnom iznosu od 24.026,47 EUR-a (181.027,44 HRK) koji iznos je tuženik stekao bez osnova.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da je tužba u cijelosti neosnovana, predlaže istu odbiti. Navodi da nije sporno da je tužitelj sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 311682 ali da jest sporno je jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tuženik se protivi da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, ističe prigovor zastare potraživanja. Nesporno je da je presudom Vrhovnog suda RH broj Rev 2245/17 od 20.3.2018. revizijski sud zauzeo stajalište kako je podnošenjem tužbe u parnici radi zaštite kolektivnih prava i interesa od strane Udruge Potrošač „Parnica Potrošač“ prekinut tijek zastare tražbina svih potrošača čija su prava i interesi bili predmetom zaštite u ovoj parnici. Prema stajalištu iznesenom u istoj presudi Vrhovnog suda RH zastarni rokovi počeli su ponovno teći pravomoćnim okončanjem Parnice Potrošač donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-7129/13 od 13.6.2014. (u odnosu na promjenjivost kamatne stope), odnosno presude Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17 od 14.6.2018. (u odnosu na vezanost glavnice kredita za CHF valutnu klauzulu). Tužitelj je tužbu podnio nakon proteka zastarnog roka od 5 godina (ukoliko se uzme da se na tražbine tužitelja

primjenjuje opći zastari rok), odnosno 3 godine (ukoliko se uzme da se na tražbine tužitelja primjenjuje zastarni rok za anuitete, odnosno naknadu štete) računajući od datuma pravomoćnog okončanja Parnice Potrošač (13.6.2014.) kada su zastarni rokovi za utuženje počeli teći iznova. Dakle, u slučaju da sud usvoji tvrdnje tužitelja kako se na ovaj predmet imaju primijeniti utvrđenja Parnice Potrošač, tada i zastarni rok počinje teći od pravomoćnosti odluke u tom predmetu. Stoga, jasno je da je potraživanje tužitelja u zastari. Smatra da ovom sporu nema mjestu preslikavanju utvrđenja iz Parnice Potrošač jer je u toj parnici utvrđivana tek apstraktna pravna zaštita, čiji učinci se ne mogu neposredno primijeniti na pojedini ugovorni odnos, nego se u tom odnosu tek treba izvesti dokazivanje jesu li utvrđenja iz Parnice Potrošač i na koji način primjenjiva u pojedinačnom slučaju. Tuženik ukazuje na općepoznatu činjenicu da je 30.9.2015. godine stupio na snagu izmijenjeni i dopunjeni Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015; dalje u tekstu: „ZPK“) kojim je za ugovore o kreditu u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF određena obveza banaka ponuditi korisnicima kredita (potrošačima) konverziju kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredite denominirane u EUR, odnosno u kredite denominirane u kune s valutnom klauzulom u EUR. Svrha takve konverzije je da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Tuženik je postupio sukladno gore citiranoj zakonskoj obvezi te je tužitelju poslao ponudu izračuna konverzije zajedno s prijedlogom Dodatka br. 1. Ugovoru o kreditu. Prema Zakonu o izmjenama i dopunama ZPK potrošač je imao 30 dana da obavijesti banku o prihvatu konverzije i u navedenom razdoblju, sve do isteka zakonom propisanog roka za prihvaćanje konverzije, imao mogućnost provjeriti točnost izračuna konverzije, obratiti se tuženiku u slučaju bilo kakvih pitanja ili nejasnoća te eventualno izjaviti prigovor na izračun konverzije u slučaju da bi takvih prigovora imao. Tužitelj je prihvatio ponudu te su tužitelj i tuženik sklopili Dodatak 1. Ugovoru o kreditu. Navedenim Dodatkom stranke su sporazumno izmijenili kreditnu obvezu tužitelja čija je glavnica bila vezana za valutnu klauzulu u CHF na način da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa također je i promijenjena valuta uz koju je bila vezana glavnica kredita u valutu EUR, te je utvrđen ostatak glavnice nakon konverzije kao i daljnja otplata duga. Tako, navedenim Dodatkom 1. Ugovora o kreditu tuženik je pristao: - - na promjenu valute uz koju se veže njegova kreditna obveza i novoutvrđena visina ugovorenih kamatnih stopa s pravnim učinkom ex tunc, odnosno s učinkom od dana sklapanja Ugovora o kreditu i pravnom fikcijom izjednačenosti tužitelja s potrošačem koji je od prvog dana koristio kredit s valutnom klauzulom vezanom za EUR, da se iznos eventualne preplate koristi za namirenje budućih anuiteta po EUR otplatnom planu. Vrhovni sud Republike Hrvatske (dalje u tekstu: „VSRH“) je na sjednici vijeća održanoj 4.3.2020. donio rješenje, poslovni broj: Gos-1/19 (dalje u tekstu: „Rješenje“) kojim daje odgovor na pitanje jesu li sporazumi o konverziji ništetni, ako bi se eventualno utvrdila ništetnost odredaba ugovora o kreditu koje se tiču valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Rješenjem se daje konačna i obvezujuća potvrda Sporazumima o

konverziji na način da im se priznaju pravni učinci i valjanost čak i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. U odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu vezanu za CHF, tuženik ističe da Presuda VTS donesena u Parnici Potrošač ne daje subjektivna prava potrošačima. Stoga je tužitelj kao potrošač dužan dokazati da u ugovornom odnosu njega i tuženika postoje sve pretpostavke nepoštenosti valutne klauzule propisane člancima 84. i 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, 79/07, 125/07; dalje: „ZZP“). Smatra da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli je jasna, lako uočljiva i razumljiva, slijedom čega osporavana odredba uopće ne može biti predmetom ocjene poštenosti. Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Ugovorom jasno određeno da je iznos kredita u valuti CHF, te da će isti biti plasiran tužitelju u kunskoj protuvrijednosti. Neosnovano je da tužitelj sada, kada je prošlo preko deset godina od sklapanja Ugovora, tvrditi da mu odredbe Ugovora ipak nisu bile jasne i da nije bio svjestan rizika promjene tečaja CHF u odnosu na HRK. Isto tako, prethodno sklapanju Ugovora tužitelj je od strane raspoloživih službenika tuženika u svakom momentu mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana za valutnu klauzulu i njen učinak na odnos ugovornih strana. Slijedom navedenog, budući da je u konkretnom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja jasna, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama članka 84. ZZP-a ocjena poštenosti ove odredbe prema kriterijima iz članka 81. ZZP-a nije dopuštena. Nadalje, tuženik ističe da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi kako jedan od uvjeta iz članka 84. ZZP-a nije ispunjen u konkretnom slučaju, te je osporavana odredba podložna ocjeni poštenosti iz članka 81. ZZP a, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Uz navedeno, bitno je napomenuti da u vrijeme sklapanja osporavanih ugovornih odredaba nije postojao niti jedan zakonski i podzakonski propis koji bi od tuženika zahtijevao određeni način postupanja pri sklapanju ugovora s valutnom klauzulom, odnosno da nisu postojali pravni okviri u kojima bi tuženik morao djelovati na području informiranja potrošača prije i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, pa tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača, o kojoj se okolnosti tuženik detaljnije očituje u nastavku. U odnosu na navode o nepoštenosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom tuženika ističe da ista nije bila predmetom ispitivanja ništetnosti u Parnici Potrošač. Smatra da tužitelj nema pravo na bilo kakva daljnja potraživanja prema Ugovoru o kreditu Na temelju odredaba članka 19.e ZPK-a, tuženik je bio dužan u roku od 45 dana od dana stupanja na snagu navedenog zakona ponuditi tužitelju konverziju Ugovora o kreditu dostavom izračun konverzije kredita vodeći računa o elementima predviđenim odredbama članka 19.c ZPK-a, uz prijedlog. Podredno i isključivo u slučaju da sud usvoji tužbeni zahtjev tužitelja (unatoč stajalištu VSRH, provedenoj konverziji dugovanja tužitelja po osnovi Ugovora o kreditu i očitoj neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja), tuženik ovim podneskom ističe prigovor radi prebijanja tužiteljeva potraživanja koje je predmetom ove parnice i

preplate koju je tuženik isplatio tužitelju u postupku konverzije kredita, a po osnovi Dodatka broj 1. Ugovora o kreditu. 2.2. Odredbama članka 1113. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018; dalje: „ZOO“) predviđeno je pravo osobe koja je isti dug platila dva puta zahtijevati povrat po pravilima povrata stečenog bez osnove. Utvrđena je preplata tužitelja po osnovi Ugovora o kreditu u iznosu od 8.429,55 HRK. Tuženik je tijekom daljnjeg razdoblja otplate kredita iznos utvrđene preplate koristio za podmirenje 50% dospjelih anuiteta i na taj način tužitelju isplatio utvrđeni iznos preplate. S obzirom da je tuženik u korist tužitelja već isplatio iznos preplate po Ugovoru o kreditu utvrđene u postupku konverzije, te da bi usvajanjem tužbenog zahtjeva tužitelja za isplatom preplate po Ugovoru o kreditu tužitelj dva puta bio namiren za isti navodni dug po istoj pravnoj osnovi, podredno i isključivo ako sud utvrdi tužbeni zahtjev tužitelja za isplatom osnovanim, tuženik ovime ističe prigovor radi prebijanja te predlaže sudu: • utvrditi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 8.429,55 HRK uvećane za zatezne kamate tekuće od dana 25.1.2016. po kamatnoj stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, • donijeti konstitutivnu odluku o prijeboju tužiteljeva i tuženikova uzajamnih potraživanja, te • odbiti tužbeni zahtjev tužitelja. Predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te da obveže tužitelja naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Tužitelj podneskom od 15. rujna 2026. godine, a nakon dostave Nalaza i mišljenja vještaka i Dopune nalaza i mišljenja uređuje točku III. tuženog zahtjeva te potražuje iznos od 31.634,91 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 01. listopada 2015. pa do isplate, te postavlja eventualno kumulirani tužbeni zahtjev u kojim potražuje iznos od 13.341,67 eura sa zateznim kamatama koje teku od 01. listopada 2015. pa do isplate.

4. Dakle, toč. III povećan je tužbeni zahtjev za iznos od 7.613,44 eura (objektivna kumulacija),pa potražuje iznos od 31.639,91 euro, te postavlja i podredni tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 13.341,67 eura, u slučaju da bude odbijen prvotni zahtjev.

5. Prvenstveno, sud je u smislu čl. 190. st.2. i 4. ZPP-a i čl.191. st.1. ZPP-a predmetnu preinaku u toč. III iako je podnesena nakon zaključenja prethodnog postupka budući da ga tužitelj bez provedenog financijskog vještačenja nije ni mogao postaviti do zaključenja prethodnog postupka. Tuženik se upustio u raspravljanje preinačenoj tužbi, a da se prije toga nije protivio preinaci a i sud nalazi da je isto svrsishodno za rješavanja odnosa među strankama. Također, sud je dopustio i podredni (eventualni) tužbeni zahtjev na isplatu 13.341,67 eura a koji je postavljen zbog okolnosti koje su nastale nakon podnošenja tužbe (presuda Vrhovnog suda Rh Rev-457/2026 od 27. svibnja 2026. godine), sve sukladno čl. 191. st.2. ZPP-a. Stoga je odlučeno kao u toč. I izreke rješenja.

6. U dokaznom postupku sud je izveo dokaz uvidom u dokumentaciju priloženu spisu i to:

-ugovor o kreditu broj 311682 od 24. listopada 2006. (l.s.9-18)
-izračun konverzije kredita br. 311682 na dan 30. rujna 2015. (l.s.19-20)
-dopis Sberbank d.d. od 13. svibnja 2019. (l.s.21)
-informativni otplatni plan po kreditu od 13. svibnja 2019. (l.s.22-25)
-prometna kartica po kreditu broj 311682 na ime Boris Šimović (l.s.26-40)
-sudska praksa (l.s.70-122)
-sudska praksa (l.s.127-136)
-nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Stefani Gardašanić od 01. travnja 2026. (l.s.157-178)
-dopuna nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Stefani Gardašanić od 13. kolovoza 2026. (l.s.192-207)

7. Sud je saslušao tužitelja Borisa Šimovića i proveo financijsko-knjigovodstveno vještačenje i saslušao vještakinju za računovodstvo i financije Stefani Gardašanić radi davanja usmenog Nalaza i mišljenja.

8. Među strankama je sporno je li odredba Ugovora o kreditu u kojem je glavnica kredita i način otplate anuiteta vezan za tečaj švicarskog franka, je li tuženik u obvezi vratiti tužitelju ono što je temeljem takvih ugovornih odredbi primio, je li potraživanje tužitelja u zastari, kao i je li konverzijom kredita tužitelj konačno uredio svoja prava i obveze iz tog ugovornog odnosa, te je li osnovan prigovor radi prebijanja iznosa preplate utvrđenog u konverziji kredita.

9. Iz stanja spisa proizlazi:

- da su tužitelj, kao korisnik kredita i pravni prednik tuženika, kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu broj 311682 od 24. listopada 2006. godine kojim je ugovorena glavnica kredita u iznosu od222.504,41 CHF u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju za devize Kreditora važećem na dan korištenja na dan korištenja kredita, s namjenom za kupnju stana u Mokošici u 240 mjesečnih anuiteta,

- da je ugovorena kamatna stopa od 4,89 % godišnje s time da je ona promjenjiva u skladu i vrši se izmjenama i dopunama Odluke o kamatama i naknadama banke,

- da je tuženica u nekoliko navrata za vrijeme otplate povećavala kamatnu stopu te se mijenjao tečaj CHF u odnosu na kunu što je dovelo do povećanja mjesečnih anuiteta,

- da su stranke temeljem odredbi Zakona o potrošačkom kreditiranju sklopile i Aneks 1. ugovora o kreditu ovjeren pred javnim bilježnikom Lucom Bronzan iz Dubrovnika od 15. veljače 2016. godine kojim je predmetni ugovor konvertiran u eurski i da je u istom na dan 30. rujna 2015. godine utvrđena preplata od 8.429,55 kuna.

- da je donijeta pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda broj Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. i presudom VSRH broj: Revt-249/14 od 9. travnja 2015., a u odnosu na ugovorenu valutu CHF presudom Visokog trgovačkog suda RH broj: Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. i presudom VSRH broj: Revt-2221/18 od 3. rujna 2019.

- da je izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno da je tuženica, odnosno njezin prednik, u razdoblju od 1. listopada 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 1. listopada 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. kolovoza 2007. do 31 prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je ovdje tuženica odnosno njezina prednica u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time ovdje tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. od 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. kolovoza 2007. pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima,

- da naprijed navedena pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu na temelju članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 41/14 -

dalje u tekstu: ZZP/14) obvezuje ostale sudove u postupku koji je potrošač osobno pokrenuo radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika dok je člankom 502.c ZPP-a propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojim će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavak 1. tog Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati da naprijed navedena pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu na temelju članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 41/14 - dalje u tekstu: ZZP/14) obvezuje ostale sudove u postupku koji je potrošač osobno pokrenuo radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika dok je člankom 502.c ZPP-a propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojim će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavak 1. tog Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati,radi čega nije osnovan prigovor tuženika u tom smjeru,

- da u pojedinačnom sporu banke imaju pravo dokazivati da je potrošač tijekom pregovaranja bio upoznat s posljedicama ugovaranja valute švicarski franak uz koju se vezala glavnica i kamata za trajanja kreditnog odnosa, ali da tuženica nije predlagala dokaze saslušanjem svojih djelatnika koji su sudjelovali od strane banke u sklapanju predmetnog ugovora na okolnost da je tužitelj u vrijeme sklapanja osnovnog ugovora znao i mogao znati za rizik promjene tečaja domaće valute u odnosu na valutu švicarski franak i za rizik vezan uz ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu kao i procijeniti sve posljedice koje bi takve odredbe mogle imati i utjecati na visinu otplate kredita dok iz iskaza tužitelja proizlazi da ga kod sklapanja ugovora o kreditu nitko u banci nije upozorio na mogućnost značajnog rasta CHF i kamate, pa imajući u vidu navedeno zaključuje da se obvezujući učinak pravomoćne presude donesene u sporu za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača primjenjuje u ovom postupku jer se radi o potrošačkom ugovoru sastavljenom po tuženici na unaprijed pripremljenom tipskom ugovoru i u vrijeme obuhvaćenom tom pravomoćnom presudom i koje i koje odredbe su imale za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana u vidu povećanja kamatnih stopa i znatnog povećanja anuiteta zbog povećanja tečaja CHF u odnosu na kunu, a da tuženik nije predlagao saslušanje djelatnika banke uz ovom postupku.

10. Saslušani tužitelj Boris Šimović u bitnome iskazuje da je svrha podizanje predmetnog kredita bila u svrhu kupnje stana za stambeno zbrinjavanje, a u kojem i sada živi, da se zaposlio u PGM Ragusi u Dubrovniku na mjestu glavnog inženjera, a da je PGM Ragusa bila investitor izgradnje zgradi u Mokošici te mu je društvo ponudilo da ne bi putovao stalno na relaciji Čitluk-Dubrovnik da kupi stan. PGM Ragusa je u to vrijeme imala poslovnu suradnju sa Volksbankom, te mu je

od strane PGM Ragusa bila preporučena ova banka. Pošao je u Volkskbanci bilo preporučeno podizanje kredita u švicarskim francima. U to vrijeme podizanje kredita sa valutnom klauzulom u CHF je bio "hit" iz razloga jer su imali najnižu kamatnu stopu i mjesečnu ratu te je ta valuta u to vrijeme bila stabilna. Krediti koji su se nudili sa valutnom klauzulom u eurima ima li su veću kamatnu stopu i mjesečna rata je iznosila više. On je znao koliko će mu iznositi mjesečna rata i to 6.500,00 kuna i koliko iznosi kamatna stopa i bila je 4,89%. U banci mu nisu ništa pojašnjavali kako će se mijenjati i uslijed čega će se mijenjati kamatna stopa, niti su mu pojašnjavali moguće ekonomske rizike ako dođe do povećanja tečaja CHF, jer da su ga upozorili na to bio bi svakako bolje razmislio o podizanju takvog kredita. Prvih godinu dana bilo je sve u redu i mjesečna rata je iznosila oko 6.500,00 kuna, onda je počeo primjećivati da mu se sa plaće podiže veći iznos i to 7.800,00 kuna. Njega banka nije obavještavala da dolazi do promjene kamatne stope niti pismeno niti usmeno. Tako se nastavila dizati mjesečna rata kredita sve do oko 11.000,00 kuna. On je cijelo vrijeme taj kredit uredno otplaćivao i po povišenim iznosima. Čak je imao policu životnog osiguranja koju je vinkulirao u korist banke te je tako uspio premostiti te mjesece. Kredit je podignut na 20 godina te još ima dvije godine otplaćivati ovaj kredit. Kod konverzije banka mu se obratila te je u početku oko 8.500,00 kuna te se žalio na taj iznos pretplate nakon čega mu je banka utvrdila pretplatu oko 15.000,00 kuna jer da su pogrešno obračunali istu. Naime, njegov kolega je imao sličan kredit sa valutnom klauzulom samo u drugoj banci, Raiffeisenbank te je ta banka njemu utvrdila duplo veću pretplatu nego što je bilo utvrđena njemu pretplata od strane njegove banke. On smatra da konverzijom nije u potpunosti obeštećen za više plaćene iznose po osnovnom kreditu. Jedino što je dobio to je dijabetes zbog ovog kredita. Mjesečna rata mu je nakon konverzije sa 11.000,00 kuna pala na 9.000,00 kuna te je i dalje bila dosta veća od prvotne rate koja je iznosila 6.500,00 kuna i koju je smatrao da će isto toliko iznositi slijedećih 20 godina. Na upit pun. tuženika odgovara da mu je javni bilježnik jedino rekao da ima platiti 2.500,00 kn za solemnizaciju kredita te je ostao iznenađen da je toliko veliki iznos i nije imao dovoljno novaca kod sebe da to plati nego je kontaktirao PGM Ragusu te mu je predsjednik uprave rekao da će oni platiti taj iznos. Ništa drugo mu javni bilježnik nije objašnjavao u vezi ugovora o kreditu.

11. Već iz samog sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu, vremena njegova sklapanja te nesporne činjenice da je ugovoren uz valutnu klauzulu u CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužitelja u ovom postupku temelji na istovjetnom činjeničnom i pravnom interesu kao i zahtjev koji je bio predmet postupka vođenog po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu na ovdje tuženika. U navedenom je postupku pravomoćno utvrđeno da su odredbe ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF ništetne u dijelu u kojem je promjena kamatne stope ugovorena isključivo odlukom banke, kao i u dijelu u kojem su obveze ugovornih strana vezane uz tečaj kune prema tečaju CHF, a da se o tim odredbama nije individualno pregovaralo, niti su korisnici kredita kao potrošači bili primjereno informirani o parametrima koji utječu na njihova prava i obveze.

12. Slijedom navedenoga, tužitelj je, sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku, ovlašten pozvati se na utvrđenja suda donesena u navedenom kolektivnom postupku. U navedenom kolektivnom sporu, a koji se odnosio na ugovore o kreditu sklopljene u istom razdoblju kao i ovdje predmetni ugovor, uz ugovaranje valutne klauzule u CHF te pravo banke da jednostranom odlukom, bez ugovorom određenih jasnih i objektivnih parametara, mijenja kamatnu stopu tijekom otplate kredita, u bitnome je utvrđeno da su ništetne one odredbe ugovora o kreditu o kojima se nije individualno pregovaralo, osobito u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, a sve zbog izostanka potpunog informiranja potrošača o parametrima bitnima za donošenje valjane i svjesne odluke. Takve su odredbe, prema utvrđenju suda u tom postupku, dovele do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

13. Usporedbom tih utvrđenja s sadržajem predmetnog Ugovora o kreditu, u kojem je ugovoreno da tuženica može jednostrano određivati visinu kamatne stope, i to bez ugovorenog objektivnog kriterija, uz obvezu tužitelja da takvu odluku bezuvjetno prihvati, te uz činjenicu da je tužitelj tijekom otplate kredita, zbog jednostranog povećanja kamatne stope i porasta tečaja CHF, otplaćivao znatno uvećane anuitete, ovaj sud zaključuje da je tuženica, kao profesionalni trgovac, tužitelju nametnula sporne ugovorne odredbe kao „jača" ugovorna strana. Na taj je način banka ugovorila pravo da cijenu svoje usluge mijenja po vlastitom nahođenju, bez obveze da promjenu veže uz objektivne razloge i bez mogućnosti potrošača da na to utječe, čime je tužitelj doveden u bitno nepovoljniji položaj.

14. Sud je ocijenio razumnim i životno uvjerljivim da tužitelj, kao prosječni potrošač, nije bio svjestan rizika vezanih uz otplatu kredita denominiranog u švicarskim francima (CHF). Za razliku od tuženice – banke, kao profesionalne financijske institucije koja raspolaže specifičnim znanjem o valutnim kretanjima – tužitelj nije mogao predvidjeti moguće posljedice takvog ugovornog aranžmana, osobito imajući u vidu da valuta CHF u vrijeme sklapanja ugovora nije bila uobičajeno platežno sredstvo u Republici Hrvatskoj, već je predstavljala relativno novu i složenu financijsku pojavu.

15. Iz uvjerljivog i logičnog iskaza tužitelja proizlazi da se o konkretnim ugovornim odredbama nije individualno pregovaralo te da nije bio informiran o svim bitnim parametrima potrebnima za donošenje valjane odluke.Tužitelju nijebila predočena niti jedna informacija iz koje bi mogao razumjeti da se anuitet može znatno povećavati tijekom otplate, već mu je kredit bio prikazan bez pojašnjena parametara, iako je bio vezan uz valutu koja nije bila u primjeni u Republici Hrvatskoj niti je predstavljala valutu u kojoj je ostvarivao prihode. Kad se dovede u vezu da je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu s povjerenjem u profesionalnost tuženice, a da banka pri tome nije upozorila tužitelja na rizik rasta anuiteta niti na nepostojanje gornje granice rasta cijene kredita, proizlazi da tužitelj nije bio valjano i potpuno informiran o bitnim parametrima otplate kredita. eventualno na upit klijenta objašnjavali što znači promjenjiva kamatna. Tužitelj je, kao potrošač, bio svjestan osnovnih elemenata ugovora – iznosa kredita koji joj je isplaćen, visine kamatne stope, visine početne mjesečne rate i roka otplate – te je logično

očekivao mogućnost manjih promjena uslijed promjene tečaja ili kamate. Međutim, sukladno načelima obveznog prava o ravnoteži činidbi te načelu savjesnosti i poštenja, legitimno je očekivanje potrošača da promjene tijekom trajanja ugovora neće dovesti do znatnog pogoršanja njegova položaja, odnosno do takvih promjena koje bi ugrozile mogućnost redovne otplate kredita. Tuženici je bilo, ili je moralo biti, poznato da preuzimanje takvih obveza od strane potrošača zahtijeva prethodno realno preispitivanje mogućnosti otplate, kao i da je kredit potrošaču bio prezentiran kao najpovoljniji, što je bio odlučujući razlog njegova prihvaćanja. Stoga sud ocjenjuje da je postupanje tuženice, koja tužitelja kao nestručnu osobu nije jasno i potpuno informirala o rizicima ugovora, te mu nije pojasnila da sporne ugovorne odredbe omogućuju neograničeno povećanje njezinih obveza, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelj nije bio ničim zaštićen od znatnog umanjenja svoje imovine zbog takvih odredbi, dok je tuženica svoje potraživanje osigurala založnim pravom na nekretnini i zadržala mogućnost da jednostrano povećava cijenu kredita, odnosno obvezu potrošača. Uzevši u obzir i činjenicu da je ugovor sklopljen s navedenom namjenom – stambeni kredit, da je tužitelj iskazivao da ga je kupio za stanovanje i da ga nije izdavao u turističke svrhe čiji iskaz sud nalazi istinitim, uvjerljivim i u skladu s priloženim ispravama, pa je tužitelj postupao kao potrošač.

16. Valja naglasiti da ugovor može predstavljati stvarni izraz volje ugovornih strana samo ako su njegove bitne odredbe jasno i nedvojbeno utvrđene, osobito one koje se odnose na način određivanja visine tražbine i kriterije njezine promjene. U predmetnom slučaju ti uvjeti nisu bili ispunjeni.

17. Slijedom navedenoga, ocjena je ovog suda da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu, kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i odredbe kojem je otplata kredita vezana uz valutu CHF, nepoštena u smislu članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 96/03), pa je odlučeno kao u toč.I i II izreke.

18. Obzirom na nepoštenje navedenih odredbi ugovora o kreditu, odnosno ništetnost iste, tužitelj bi sukladno čl. 323., čl. 1111. i čl. 1115. Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18.,126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje u tekstu: ZOO) imao pravo na vraćanje stečenog temeljem ništetne ugovorne odredbe.

19. Međutim, stranke su nakon sklapanja osnovnog ugovora o kreditu sklopile i Dodatak Ugovora o kreditu broj 3111682 od 15. ožujka 2016. godine temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15), pri čemu se u Dodatku konstatira stanje preostale neotplaćene glavnice i kamate na dan dospijeća, te je utvrđeno da preostala glavnica na dan 30. rujna 2015., denomirane u kunama, s valutnom klauzulom u EUR iznosi 101.745,17 EUR, da je pretplata 8.429,55 kuna. Sadržaj Dodatka jasno pokazuje da se time mijenja dio odredbi Osnovnog ugovora, odnosno glavnica je denominirana u eurima, otplata vezana za tečaj EUR-a u odnosu na kunu, a kamatna stopa jasno ugovorena, dok sve ostale odredbe ugovora ostaju neizmijenjene, uključujući i sredstva osiguranja kredita. Iz Dodatka je razvidno da su prijašnje uplate po kreditu uračunate u novi izračun glavnice, ali se niti jednom

odredbom ne uređuje pitanje odricanja izvanugovornih potraživanja u vezi s uplatama tužitelja tijekom otplate kredita prije sklapanja Dodatka.

20. Vrhovni sud RH je u odluci Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potvrdio pravno shvaćanje da korisnik kredita sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru nije izgubio pravni interes za utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi, dok je u oglednom postupku Gos 1/19 od 4. ožujka 2020. jasno navedeno da sporazum o konverziji sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15, u daljnjem testu ZID ZPK/15), ima pravne učinke i valjan je, iako se radi o ništetnim odredbama osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

21. U ovom postupku nije sporna valjanost Dodatka, koji ima pravne učinke na odnose stranaka po otplati kredita, budući da predstavlja osnovu za izračun svih budućih anuiteta. Sporno je u ovom postupku ima li tužitelj pravo na vraćanje stečenog uslijed preplata mjesečnih anuiteta zbog rasta tečaja CHF i rasta kamatne, stope, razlike u glavnici, sve temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu ukoliko je s tuženicom sklopio Dodatak ugovora o kreditu (tzv. konverziju), a prilikom koje konverzije su sve ranije uplate tužitelja uzete u obzir pri izračunu buduće glavnice kredita na koju je tužitelj pristao tzv. konverzijom.

22. Valja naglasiti da je ZID ZPK/15 donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF i obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR.

23. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

24. U odnosu na praksu Suda EU u određenim predmetima, valja ukazati na presudu Suda EU u predmetu C-567/20 od 5. svibnja 2022. donesenu u povodu zahtjeva za prethodnu odluku na temelju čl. 267. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije koji je uputio Općinski građanski sud u Zagrebu, i gdje je Sud EU dao tumačenje o području primjene ratione temporis i ratione materiae Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Tako je Sud EU odgovarajući na

postavljeno pitanje izrazio pravno shvaćanje da čl. 1. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima (odredbama) u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da ugovorne odredbe koje su odraz odredaba nacionalnog prava na temelju kojih je prodavatelj robe ili pružatelj usluge bio dužan potrošaču predložiti izmjene njihova originalnog ugovora putem sporazuma čiji je sadržaj određen tim odredbama i taj je potrošač imao mogućnost prihvatiti takvu izmjenu, nisu obuhvaćene materijalnim područjem primjene te direktive.

25. Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Dodatka Ugovora proučiti njegove odredbe.

26. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnosti zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke.

27. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni lex specialis nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji. Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 19/22, 59/23 – dalje: ZZP/22), a i njegov prethodnik ZZP/14, na isti način definiraju svrhu i cilj zakona, koja se svodi (čl. 1.) na zaštitu osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga, kao i pri drugim oblicima stjecanja proizvoda i usluga na tržištu, i to:1. pravo na zaštitu ekonomskih interesa potrošača, 2. pravo na zaštitu od opasnosti za život, zdravlje i imovinu, 3. pravo na pravnu zaštitu potrošača,4. pravo na informiranje i izobrazbu potrošača, 5. pravo na udruživanje potrošača u svrhu

zaštite njihovih interesa, 6. pravo na predstavljanje potrošača i sudjelovanje predstavnika potrošača u radu tijela koja rješavaju pitanja od njihova interesa.

28. Dakle, kada se govori o zaštiti potrošača ta zaštita svoje domete može imati samo u okviru određenog tržišta, u ovom slučaju tržišta financijskih proizvoda i usluga (kredita) na području Republike Hrvatske. Notorno je da su banke na tržište plasirale proizvode kredite - s valutnim klauzulama, uglavnom vezanim na CHF ili EUR, ali su također plasirale kredite i u nacionalnoj valuti, kuni. Potrošač ima i pravo da ako proizvod koji je kupio ima nedostatke dobiti u zamjenu drugi proizvod, ili drugo odgovarajuće obeštećenje. Ako, i kada se potrošač odluči da umjesto proizvoda koji ima nedostatke koji mu nisu bili predočeni, za koje nije mogao znati, ako mu sve karakteristike proizvoda nisu bile poznate, a za što je odgovoran trgovac, dobije u zamjenu drugi proizvod koji nema sve mane i nedostatke, tada može dobiti samo jedan od onih proizvoda koji postoje na domaćem tržištu, a ne nekakav imaginarni nepostojeći proizvod koji se na tržištu ne nudi niti se ikada nudio.

29. Stoga, kako su se na tržištu nudili financijski proizvodi - krediti s valutnom klauzulom u EUR, kada je tužitelj kao potrošač izabrao da u zamjenu za proizvod s nedostatkom - kredit s valutnom klauzulom vezanom za CHF, primi drugi proizvod uz obvezu banke da izvrši obračune sukladno citiranim odredbama, time je tužitelj kao potrošač ostvario zaštitu koju mu citirani zakoni pružaju unutar uvjeta i ponude na domaćem tržištu jer se pravo na potrošača da mu se uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se potrošač nalazio da nepoštenih odredbi nije bilo ne može ostvariti izvan uvjeta konkretnog tržišta – u ovom slučaju financijskih usluga.

30. Zaštita ekonomskih interesa potrošača, koja uključuje i zaštitu od nepoštenih ugovornih odredbi, nužno je povezana s unutarnjim tržištem i kao njegov dio upotpunjuje ostvarivanje tržišnih sloboda. Tržišna sloboda je, u skladu s odredbom čl.49. st. 1. Ustava, temelj gospodarskog ustroja Republike Hrvatske i izvire, među ostalim, iz koncepta socijalne države (čl. 1. Ustava), koji obvezuje državnu i javnu vlast da utječu na tržišnu funkciju, odnosno da se miješaju u nju kako bi se osiguralo ostvarenje temeljnih socijalnih prava, ostvarila socijalna sigurnost i izjednačile ili umanjile ekstremne socijalne razlike (tako i Ustavni sud RH, odluka broj U-I-1694/2017 od 2. svibnja 2018.). U kontekstu zaštite potrošača u vezi s pravom na povrat neosnovano isplaćenih iznosa na temelju nepoštene ugovorne odredbe, nacionalni propisi upravo imaju zadatak potrošačima pružiti visoki stupanj zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi, ali uz osiguranje urednog funkcioniranja tržišta i tržišnih sloboda.

31. S obzirom na navedeno valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane tužitelja kao potrošača budući da je tužitelj kao potrošač i kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom je

potrebno naglasiti da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

32. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, zaključenjem Dodatka Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona).

33. Prema tome, a kakav pravni stav je izrazio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., neosnovano tužitelj potražuje glavnicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštene i ništetne odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF.

34. Međutim, drukčije je sa dijelom zahtjeva za isplatom zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu. Prema shvaćanju ovoga suda taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužitelja na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO.

35. Tužitelju pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je tužitelj plaćao više od početnog tečaja. Tužitelju pripadaju te zatezne kamate u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15 (točka 25. odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.).

36. Sukladno čl. 1115. Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje:ZOO-a) kojom je propisano da se kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kao dan početka tijeka

zakonske zatezne kamate utvrđen je dan kad je tužitelj preplatio dužni iznos budući je tuženik nepošten od dana stjecanja tog iznosa do konverzije. Naime, ocjena je ovog suda da je tuženik od trenutka stjecanja, odnosno od trenutka uplate anuiteta koje je sam obračunao primjenom ništetnih odredbi ugovora znao ili morao znati da nema pravo na isplatu istih. Visina zakonske zatezne kamate određena je sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

37. Prema nalazu i mišljenju vještaka financijske struke Stefani Gardašanić iz Dubrovnika od 01. travnja 2026. godine proizlazi da zatezna kamata na preplatu tečaja koja je tekla na svaki pojedini iznos od dana pojedinog plaćanja do konverzije iznosi 8.103,04 eura, dok iz Dopune od 13. kolovoza 2026. godine proizlazi da zatezna kamata na preplatu kamate koja je tekla na svaki pojedini iznos od dana pojedinog plaćanja do konverzije iznosi 5.238,63 eura, sveukupno 13.341,67 eura.

38. Po provedenom vještačenju tužitelj nije imao primjedbi na izračun i metodologiju, dok je tuženik prigovorio da nije utvrđen iznos manje plaćenih kamata za vrijeme dok je kamatna stopa bila niža od početne.

39. Vještakinja Stefani Gardašanić saslušana na ročištu od 12. listopada 2026. godine je navela da u cijelosti ostaje kao u svom pisanom nalazu i mišljenju. Vještakinja je u svom Nalazu i mišljenju, jasno i pregledno, utemeljeno na podacima o stvarnim uplatama dala izračun zateznih kamata na preplaćenu kamatu i preplaćeni tečaj. Sud je prihvatio Nalaz vještakinje kao obrazložen i izrađen prema pravilima struke.

40. Nije prihvaćeno tuženikovo traženje da vještakinja obračuna razdoblja kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja jer tuženik nema pravo na naplatu svoje tražbine na temelju ništetne ugovorne odredbe, sve sukladno utvrđenjima iz postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača jer kao trgovac, koji je kriv za sklapanje ništetnih odredba ugovora nema pravo od tužitelja kao potrošača, zahtijevati bilo kakvu naknadu koju je pretrpio zbog djelomične ništetnosti ugovora obzirom da takvo pravo, a sve u smislu odredbe čl. 323. st. 2. ZOO-a, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje ništetnog ugovora. Stoga, nije osnovan tuženikov prigovor prijeboja iz podneska od 08. travnja 2026. godine za iznos od 250,52 eura.

41. Slijedom iznesenog prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. i odredbama čl. 323., 324. i 1115. ZOO-a tužitelju pripadaju zatezne kamate na iznose pretplate (po osnovi promjene tečaja i kamata) od dospijeća svakog pojedinog iznosa do dana nakon provedene konverzije sukladno ZID ZPK/15, koje u apsolutnom iznosu iznose 13.341,67 EUR kako je to zatraženo u eventualno kumuliranom zahtjevu (toč. III izreke presude), dok nije osnovan zahtjev iz toč. III konačno postavljenog tužbenom zahtjeva od 15. rujna 2026. godine od 31.634,91 euro (glavnicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštene i ništetne odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF) pa je odlučeno kao u toč. IV. izreke presude.

42. Tuženik je tijekom postupka istaknuo i prigovor radi prebijanja za iznos od 8.429,55 HRK (preplate utvrđene u konverziji), a za koje je iznose tuženik umanjio obvezu tužitelja po konvertiranom kreditu.

43. Prigovor radi prebijanja nije osnovan, sve u svijetlu obrazloženja Vrhovnog suda RH u revizijskoj odluci Rev-457/2025 od 28. svibnja 2026. godine iz toč. 25. po kojem proizlazi da tužitelju pripadaju zatezne kamate u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15, pa je odlučeno kao u toč. V izreke presude.

44. Sukladno čl. 214. st. 1. do 3. ZOO-a zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, a zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze te da se sud neće obazirati na zastaru ako se dužnik nije na nju pozvao. Čl. 215. st. 1. ZOO-a propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok čl. 241. ZOO-a propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Čl. 245. st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način.

45. Istaknuti prigovor zastare potraživanja nije osnovan. Sukladno odredbi čl. 392. st. 1. i st. 3. ZOO-a, za utvrđenja vezana za valutnu klauzulu rok je počeo teći od odluke VTS RH Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine.

46. U konkretnom slučaju tužitelj je predmetni postupak pokrenuo 01. lipnja 2023. godine odnosno prije isteka nanovo započetog tijeka općeg zastarnog roka od pet godina iz čl. 225.ZOO-a koji se primjenjuje za tražbine stečenog bez osnove.

47. Zatezna kamata na obračunate (uglavničena kamata) teče od kada ga je tužitelj potraživao u parnici odnosno od 15. rujna 2026. godine i teku do isplate sukladno čl.31.st.2. ZOO-a, dok nije osnovan zahtjev za zateznim kamatama koje teku na iznos od 13.341,67 eura od 01. listopada 2015. godine pa do 14. rujna 2026. godine.

48. O troškovima postupka odlučeno je sukladno odredbi članka 154. st.4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022, 114/2022, 155/2023 u daljnjem tekstu: ZPP) u svezi s člankom 155. ZPP-a. Kako je predmet spora zaštita tužitelja kao potrošača i slabije ugovorne strane protiv tuženika kao jače strane u njihovim međusobnim odnosima, da je tužiteljev djelomični uspjeh u parnici (tužitelju ne pripada uopće glavnica potraživanja nego samo zatezne kamate) posljedica

neustaljene sudske prakse pa je u skladu sa odredbom o troškovima i principima na kojima se temelje, svrsishodno, racionalno i pravedno u okolnostima konkretnog slučaja odstupiti od odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a i odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove. Tužitelj nije mogao predvidjeti svoje izglede za uspjeh zbog neustaljene sudske prakse pa nije mogao biti svjestan da zahtjev nema razumne izglede za uspjeh zbog čega je, što je i sukladno praksi Europskog suda za ljudska prava, utvrđeno kako postoje razlozi koji opravdavaju odstupanje od primjene odredbe čl. 154. st. 2. ZPP jer tužbeni zahtjev tužitelja nije bio lišen bilo kakvog sadržaja ili očigledno nerazuman. Naime, ograničenje u obliku izricanja znatnog financijskog tereta tužitelju nakon završetka postupka neće biti spojivo s njezinom pravom na pristup sudu kao sastavnicom ustavnog i konvencijskog prava na pošteno suđenje ako ne teži legitimnom cilju (odvraćanja od neutemeljenih parnica) i ako postoji razuman odnos razmjernosti između odluke o naknadi troškovima postupka i legitimnog cilja koji se teži postići. Svako drugačije tumačenje pravila o troškovima u okolnostima kao što su predmetne bilo bi suprotno ustavnom i konvencijskom pravu na pošteno suđenje, odnosno u dosegu ograničavanja prava potrošača da štiti svoja prava pred sudom.

49. Stoga je za troškove po punomoćnicima sud našao da svaka strana snosi svoje troškove, dok je tužitelju troškove vještačenja od 500,00 eura jer je taj trošak bio nužan radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva. Slijedom iznesenog, odlučeno je kao u točki III izreke rješenja.

50. Zatezne kamate na materijalni trošak teku od presuđenja do isplate sukladno čl.151. st.3. ZOO-a (toč. III izreke rješenje).

U Dubrovniku 27. listopada 2026.godine

Sutkinja

Petronela Jakobušić

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:
- tužitelju, putem punomoćnika
- tuženiku, putem punomoćnika

* Fiksni iznos tečaja 1 EUR = 7.53450 kuna

PETRONELA JAKOBUŠIĆ

Elektronički potpisano: 27.10.2026T17:43:59 (UTC:2026-10-27T16:43:59Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 0842c8a5-91e8-429f-955d-2fb732f8620c

Općinski sud u Dubrovniku

Broj zapisa: **9-3088f-44b2a**

Kontrolni broj: **061bc-0dda0-a9365**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.